

Rejsende i

Hun er egentlig en underlig hybrid, 51-årige Vibeke Arensbak. Tjekket med høje hæle og designerbriller på næsen, seriøs og velforberedt til tåneglene – og samtidig skide skæg at se og høre på. Sådan oplever hundredvis af medarbejdere på danske arbejdspladser og institutioner foredragsholderen og kommunikationstræneren, når hun guider dem gennem kommunikationens veje og vildveje. Især sidstnævnte, som er årsag til hovedparten af de samarbejds- og udviklingsproblemer, arbejdspladser løber ind i.

Som en selvlært rejsende i livskunst udfolder Vibeke Arensbak klassikerne i vildskud, fejltolkninger og konflikteskalering. På en meget direkte, men også kærlig og frem for alt humoristisk facon.

– Humor har altid været en god formidler. Og så er det faktisk videnskabeligt bevist, at latter udløser et stof i hjernen, som øger folks motivation og opfattelsesevne, forklarer den langbenede og lyshårede Vibeke Arensbak.

Udseendet og udstrålingen brugte hun i mange år som professionel danser og skuespiller. Hun var den livlige boghandlerdatter fra Odense, der ud over forventeligt at skulle videreføre familiefirmaet brugte al sin fritid på showbizz.

– Det begyndte som barn, da jeg og mine søskende dansede og spillede børneteater i Den Fynske Landsby, Nyborg Voldspil og andre steder. Senere blev det professionelt med revyer i bl.a. Randers og Mols, koreografiopgaver på en række festspil og undervisning på Fame-skolen i Odense.

Jeg har altid elsket at være på en scene. Aldrig er jeg mere autentisk end dér, og scene-

I slutningen af 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne kunne man opleve Vibeke Arensbak på og bag mange revy- og teater-scener som skuespiller og danser.

Hun har bl.a. optrådt i revy og cabaret sammen med Jan Schou og Jørgen Buckhøj, medvirket i teaterforestillinger og lavet koreografi til adskillige friluftsspil.

skræk kender jeg ikke. Jeg kan være nok så uoplagt efter en lang rejse, før jeg skal på, men så snart jeg er i gang med foredraget og mærker, at jeg fanger publikum, får jeg det godt. Det giver mig så meget.

I et vadested

Det var den erfaring, hun for 15 år siden ved lidt af et tilfælde fandt ud af at parre med kommunikations- og managementtræning til erhvervslivet.

– Jeg blev kontaktet af Handelsskolen i Svendborg, som vidste, at jeg fra min tid som boghandler kendte til handel, service og ledelse og samtidig havde masser af sceneerfaring. De bad mig undervise eleverne i, hvordan man »kommer ud over rampen« i forretningslivet.

Vibeke om adfærd

– Der findes ikke bevidst dårlig adfærd. Når folk har en adfærd, som volder problemer, er de som regel ikke klar over det. De ved ikke, at det de gør, har den og den virkning på omgivelserne. At se en adfærd »spillet« af mig, virker som en personlig aha-oplevelse for dem. En begyndelse til at agere anderledes og udvikle sig. Adfærd er tillært og kan godt ændres.

– På det tidspunkt var jeg i lidt af et vadested med mit liv. Jeg var som helt ung blevet boghandler, og det lå i luften, at jeg skulle køre mine forældres forretning videre, men så døde min far som kun 50-årig, og med mine kun 22 år var jeg ikke klar til det. Jeg var jo netop ved at få godt fat i professionel showbizz.

– De følgende år satte jeg på showbizz og på opbygningen af Fame-skolen, hvor jeg fik masser af erfaring i undervisning. Allerede dengang havde jeg et princip om, at vi i hver lektion skulle have mindst to gode grin. Der skulle knokles som bare..., men der skulle også grines. Det var en spændende og udviklende tid.

– I slutningen af 1980'erne blev jeg imidlertid hentet tilbage bag boghandlerdisken,

livskunst

200 dage om året er Vibeke Arensbak ude at holde foredrag og afvikle kurser om, hvordan man kommer igennem med budskaber og kommunikerer med hinanden. Med baggrund som danser og skuespiller og med stort talent for komik får hun alt fra handelsskoleelever til læger til at lytte og ændre vaner.

– Når jeg ser tilbage på mit liv, er det ofte tilfældigheder, der har bragt mig videre. Noget er dukket op, og så har jeg grebet muligheden, fortæller Vibeke Arensbak.

idet den nyåbnede Brandts Klædefabrik bad mig starte Nordeuropas største kunstboghandel. Det gjorde jeg i et par år og fik blandt andet en god ledererfaring, men da boghandelen skulle privatiseres, sagde jeg nej tak. Jeg ville noget andet med mit liv. Også fordi jeg i mellemtiden havde stiftet familie, fortæller Vibeke Arensbak, der er gift med fotojournalisten Geert Mørk og mor til Kasper på 23 og Helene på 18.

Og så var det, at handelsskolen i Svendborg ringede.

– Når jeg ser tilbage på mit liv, er det ofte tilfældigheder, der har bragt mig videre. Noget er dukket op, og så har jeg grebet muligheden. Havde jeg sagt nej tak den dag, handelsskolen ringede, var jeg ikke her i dag – med eget firma, som bygger på mit specielle koncept.

At det var et brugbart koncept, fandt jeg ud af, da handelsskolen en dag bad mig springe ind for en syg foredragsholder og give en flok kursister fra Post Danmark noget om personlig fremtræden og service.

Jeg gik i lag med dem, uforberedt som jeg var, og oplevede, at de klappede til slut. »Wauw! Her er noget, du kan Vibeke...«, tænkte jeg. Allerede da jeg kørte derfra, begyndte konturerne af en fremtid inden for foredrags-, kursus- og managementvirksomhed at tone frem. Jeg skulle kombinere min erfaring med performance med management og undervisning.

Imidlertid var Vibeke Arensbak godt klar over, at der skulle mere faglighed til, så hun gik i

AF HELLE JUHL
soendag@soendag.dk
Foto: PALLE SKOV M.FL.

gang med at videreudanne sig. På Center for Konfliktløsning uddannede hun sig til assertionsstræner, og hun har også en uddannelse som coach.

– Det var vigtigt for mig at være fagligt klædt på. Selv om telefonen efter Post Danmarkseancen faktisk begyndte at kime meget efter mig, prioriterede jeg det uddannelsesmæssige først. Jeg har hjemmefra lært, at det er fuldstændig lige meget, hvad man giver sig i kast med her i livet, men man skal lægge kræfter i det, man vælger. Når jeg får en ny kunde, bruger jeg meget tid på at researche. Man kan ikke give noget til en flok højtuddannede læger, hvis man ikke ved noget om deres arbejde og hverdag.

En anden af mine kæpheste er at give plads for mulighederne. Da handelsskolen ringede, kan jeg huske, at jeg tænkte: »Hvad er det værste, der kan ske, Vibeke? Kan du dø af det? Nej. Kan du blive til grin? Ja. Og hvad så?«

I dag kan jeg se, at det har været godt for mit selvværd med hensyn til at prøve nye ting, at jeg hjemmefra altid blev bakket op i de ønsker, jeg havde. Vores forældre syntes, at det var fint, vi søskende gerne ville danse og optræde, men forlangte til gengæld, at vi lagde kræfter i det. Den bagage har været værdifuld for mig i alt, hvad jeg har beskæftiget mig med.

– Det er ikke ensbetydende med, at jeg føler mig sikker på alle områder. Jeg er fuldt ud klar over, hvor mine svagheder er. Jeg er ikke akademikertypen, og det bliver aldrig mig, der skriver en bog om management-teorier. Men jeg udlever dem gerne for andre med hud, hår og humor. ■

Vibeke's værdier

– Jeg går ind for at investere i hverdagen. Det vil sige i det, der gør os godt her og nu, sammen med dem, vi holder af. Vi lever i en tid med voldsom fokus på friværdis-, pensionsinvesteringer og hvad ved jeg, som helt kan overskygge de nære værdier. For mig er der meget større værdi i at bruge penge på god og sund mad end på at ombygge badeværelset til et græsk tempel, og jeg vil også

hellere afprøve en ny ide med firmaet end at købe en dyr pensionsordning.

Er der ikke noget om, at man skal kende sorgen for at værdsætte lykken? Den har vi været tæt på i vores familie, og så tænker man nok lidt anderledes. Man skal give lykken plads. Være bevidst om ikke at leve i det negative, men have fokus på det positive. Det er en måde at afparere frygten og bekymringerne, som intet alligevel kan forsikre os imod.